

Zgoda podmiotu tworzącego na zbycie wierzytelności przysługujących wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej nie przybiera formy decyzji administracyjnej, która przecież ma na celu konkretyzację normy prawnej w odniesieniu do indywidualnej sprawy dokonywana w sposób władczy przez organ administracji publicznej. Kwestia wyrażenia zgody lub jej odmowa nie jest również sprawą należąca do spraw z zakresu administracji publicznej. Jest ona wprawdzie wyrażana przez organ administracji publicznej, lecz równocześnie ściśle związana jest ze stosunkiem obligacyjnym łączącym podmiot leczniczy i wierzyciela.

Wprawdzie organ administracji działa tu w sferze publicznej i w związku z zadaniami, jakie zostały na niego nałożone w zakresie ochrony zdrowia oraz "nadzoru" czy "kontroli" nad majątkiem przekazanym samodzielnemu publicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, lecz kwestia wyrażenia takiej zgody lub jej odmowa nie może być rozpatrywana w oderwaniu od zobowiązania którego wierzytelność, której zgoda dotyczy wynika. Problematyka wyrażenia zgody na cesję wierzytelności przysługującej wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej związana jest ze specyfiką działania podmiotów leczniczych zorganizowanych w tej formie organizacyjno - prawnej. Organ działa tu w ramach przyznanych mu na podstawie ustawy uprawnień niejako nadzorczych w stosunku do majątku, czy gospodarki finansowej tego podmiotu. Ta forma wykonywania działalności leczniczej prowadzona jest z dominującym elementem publicznym, a zatem ustawa uzależnia skuteczność, czy ważność pewnych działań tych jednostek od wyrażenia zgody przez podmiot tworzący, a więc podmiot, który wyposaża Zakład w majątek.

Zgoda, o której mowa w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej ma charakter oświadczenia uprawnionego organu dokonywanego w ramach przyznanych temu organowi uprawnień w stosunku do majątku podmiotu leczniczego działającego w formie samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej. I choć zgoda lub jej brak ma wpływ na indywidualną sytuację wierzyciela zakładu, to nie kształtuje ona bezpośrednio i w sposób władczy jego praw lub obowiązków. To przepisy prawa uzależniają ważność czynności prawnej jaką jest zbycie wierzytelności przysługującej wobec samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej od zgody podmiotu tworzącego. Sama natomiast możliwość cesji takiej wierzytelności, jak również umowa której ona może dotyczyć jest instytucją prawa cywilnego uregulowaną w przepisach art. 509 i następnych ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm.). Zgodnie natomiast z treścią przywołanego art. 509 § 1 K.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zatem już sama norma prawna wprowadza modyfikacje w zakresie możliwości swobodnego zbycia wierzytelności wskazując, iż mogą istnieć szczególne regulacje ustawowe, które ograniczają lub wyłączają możliwość swobodnego przelewu wierzytelności.

Wyrok WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2012 r. sygn. IV SA/GI 122/12

Uwaga! Wyrok nieprawomocny

Źródło: [Orzecznictwo NSA](#)